РІК 1923. Січень, Лютий, Март. Ч. І.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

Енцикліка Святійшого Отця Папи Пія XI. з дня 23. грудня 1922 р.: „Віднова Христового Царства через Христовий мир“.

Святійший Отець бажав від першої хвилі свого винесення на папський престол промовити до своїх вірних, однак доперва тепер може се зробити. Багато причин складалося на це опізнення. На першім місци полагодження справ злучених з його вибором; відтак справи всіх церквей, — дальше мирові конгреси, журба про св. землю, поміч і опіка над голодуючими та внутрішні заворушення в самій Італії.

Між тим не бракувало і радісних подій, до котрих зачислити належить 300 літні роковини основання Конґреґації для розширення віри і 26-ий Евхаристийний конґрес в Римі. В часі сего конґресу стрінув ся Папа майже зі всіми Кардиналами, порозумів ся з премногими Епископами, бачив ся з великим числом своїх вірних з ріжних країв та народів і з ними разом брав участь в величавих богослуженнях та бачив, як Ісус Христос, обношений в Прсв. Тайні Евхаристії по улицях вічного города Риму, відбирав від непроглядних мас народа таку почесть і такий поклін, що здавалось, що повторив ся день зіслання св. Духа на Апостолів. Незвичайна побожність народів виявила ся та-

кож з нагоди відновлення, посвячення і коронования статуї Пречистої Діви в місті Льоретто.

Намісник Христовий дальше так говорить:

Підчас тих подій пізнали Ми найбільше пекучу справу в нинішних часах, і о ній хочемо говорити. **Ні люди, ні суспільні кляси, ні народи, не найшли ще по сій страшній війні правдивого мира,** якого всі собі бажають. Можемо повторити слова пророка: »Ждахомъ мира, и не бяху благая: времене оуврачеванія, и се боязнь.« (Ер. 8, 15). На Сході небезпека нової війни; там голод, помір, знищенє, особливо поміж старцями, жінками і невинними дітьми. Можна сказати, що війна світова треває дальше, покривана лишень політичним спритом, причім гріш зміняє свою вартість, торговля устає, а мистецтва і наука упадає.

В публичнім життю всюда ненависти і обопільні обиди, що не позваляють народам спокійно жити. Нарікають народи побіджені, що їх використуєть ся, нарікають і побідники, що їх непокоїться. Всі нарікають і ворогують, а це збільшає лишень можливість нової війни, яка грозою своєю перейшлаби всі дотеперішні. Суспільність поділена на кляси, що із своєї черги ворогують межи собою. Партія виступає проти партії, всюда борба непримирима, всюда жажда панования одних над другими, всюда революція і заворушення, всюда реакція і репресії, всюда негодовання і загальна шкода.

Це зло увійшло і в родину. Вигасло привязанє дітий до родичів, остигла любов родичів до дітий; мужі жінкам, братя сестрам стали ворогами. Упала мораль, всюда упрямство, непослух, розпуста, — забута присяга на супружу вірність. Гине на наших очах встид у невіст і дівчат, що бачимо по їх способі убирання, розмовах, безстидних танцях і марнотравстві. А за цим слідує, що бачимо що раз більше звихнених одиниць.

Вершком однак всього лиха це духовні втрати, що дотичать надприродного життя людських душ, загальне забутє християнських обовязків. Богато ще церквей зайнятих підчас війни для світських цілий, досі ще не служать свому призначеню; численні Семінарії духовні не могуть ще бути отворені; многі духовники в війні згинули, деякі за-

були на своє покликанє, так що місцями устало голошенє Божого Слова.

Які **причини** сего лиха? »Вся сія злая извнутрь исходятъ.« (Мк. 7, 23). Держави заключили мир записаний в книгах а не в людських серцях. За довго панувало право насильства і воно висушило в серцю людськім всяке чувство милосердя і співчутя для ближнього, а закорінило в нім чувства ненависти і пімсти. Звернув ся чоловік до розкоший змислових і до дочасних і переминаючих дібр сего світа, а позабув на своє достоїнство і на добра духовні і вічні, до котрих нас Спаситель світа через свою Церков запрошує.

Земські добра не заспокоять духа людського; надмірне старанє о них викликує більшу ще їх жажду, а коли їх посісти не можна, незгоду і неспокій. »Откуду брани і свари въ васъ? не отсюду ли, отъ сластей вашихъ, воюющихъ во оудѣхъ вашихъ?« (Як. 4, 1). Пожадання тіла, змисловість, є головною причиною домашніх неспокоїв; пожаданнє очий, лакімство, спричиняє станову ворожнечу, а гордість, бажання панування, дає почин до злочинної партийної борби і всяких заворушень.

Ця нічим не гамована жажда поріжнила і народи між собою. Любов вітчини і любов свого народу, коли є оперта на законі Христовім, є жерелом знеслих чеснот і подивного геройства; але коли вироднть ся в непомаганий націоналізм, коли позабуде на це, що всі народи суть братьми великої людської родини та що і другі народи мають право до життя і поступу, — тоді така любов народу стає нагодою і понукою до несправедливих вчинків і кривд, бо »Правда возвышаеть язик: оумаляютъ же племена грѣєи.« (Притч. 14, 34).

Деж отже корінь зла? Сказав Ісус Христос: »Без мене не можете творити ничесоже.« (Йоан 15, 5) а пророк каже: »Оставившіи Гда скончаються.« (Іс. 1, 28). На наших очах звершив ся суд Божий; ті, що забули на Бога і Христа, стратили щастя, впали в нужду і не можуть з неї піднести ся. Усунули імя Христа з держави і закона, — а тим самим право їх стратило силу, бо бракло йому санкції. Усунули Христа з великої тайни подружа, а за сим пійшов брак мира в родині, ломання святости і нерозривно-

сти подружа. Усунули Христа зі школи, а за сим пійшло, що школа зачала висмівати Бога і релігію, а перестала бути місцем виховання одиниць для родини і суспільности. Вслід за цим бракло молоді відпорної на зло, мирної і трудолюбивої.

Якіж **середники** для справлення цего лиха? Передовсім: Людям потреба правдивого мира! Мира не лишень зовнішного, але такого, щоби зійшов до їх сердець, ті серця успокоїв і їх поєднав, запалюючи в них чувство любови ближнього.

Таким однак миром є лишень мир Христовий: »Мир Бжій да водворяється въ сердцахъ вашихъ.« (Кол. 3, 15). Називає ся сей мир Христовим, бо перший Ісус промовив до людий: »Вси же вы братія єсте.« (Мт. 23, 8) і проголосив закон любови: »Сія єсть заповідь моя, да любите другъ друга.« (Йоан 15, 12) і терпеливости: »Другъ друга тяготы носите, и тако исполните законъ Христов.« (Гал. 6, 2). Правдивий мир отже єсть дійством любови.

Хто хоче щоби в його серцє запанував мир Христов, сей мусить висше ставити добра духовні і небесні від матеріяльних і земських. І не може бути інакше, бо це як раз Ісус Христос обявив сьвітови правдиву вартість сих дібр і життєм своїм показав їх ціну. Він то сказав: »Кая польза человіку аще мір весь пріобрящет, душу же свою отщетит? или что дасть человік ізміну за душу свою? (Мт. 16, 26), і Він научив нас: »Неубойте ся отъ убивающихъ тѣло, души же не могущихъ убити; убойте ся же паче могущаго і душу і тіло погубити в геєннѣ.« (Мт. 10, 28).

З цего однак не слідує, що мир Христовий не може мати місця при рівночаснім посіданню дібр матеріяльних і земських; противно, сам Христос обіцює нам всі ті добра: »Ищите прежде царствія Божія... і сія вся приложать ся вамъ.« (Мт. 6, 33). Лишень що такий мир перевисшає »всякъ умъ« (Філіп 4, 7) і як раз задля сего він панує понад пристрастями людськими і захоронює людий від незгоди і борби, до якої веде їх з конечности жажда дочасних дібр.

Коли чоловік опанує свої пристрасти і духом заволодіє над ними, тоді він вивисшає свою особу піднесену через Кров Христа до гідности Божого Синівства, і через

молитву і Св. Тайни лучить її у святости з Христом, запевнюючи собі в сей спосіб славу і щастє вічне.

Такий мир приверне порядок, дасть силу законам, скріпить повагу власти, бо Дух Св. каже: »Наказаніє въ мирѣ соблюдите, чада.« (Прем. Іс. Сир. 41, 17), »Мир мног люблящим закон твой Господи« (Пел. 118, 165), »Всяка душа властемъ предержащимъ да повинуется, нѣсть бо власть аще не отъ Бга« (Римл. 13, 1). Цей мир може дати лишень Церков, бо в ній лишень зложив Христос свою Божу науку і свою Божу силу. Лишень Церков Христова є в можности побороти сей матеріялізм, який в нинішних часах став причиною такої страшної світової руїни і запевнити світови тревалий мир на будуче; лишень вона може вілляти в суспільність духа правдивої любови ближнього, і вона лишень одинока може направити наше життя і спонукати так одиниці як і ціпу суспільність, шанувати Божий закон.

Рівнож Церков Христова може більше як хто небудь инший запевнити сей мир світови і на будуче, як лишень держави і народи у своїх взаїмних відносинах пійдуть за наукою Ісуса Христа, Його приказами і Його приміром. Доперва тоді будуть могли мати довіря одні до других, доперва тоді можна надіяти ся мирної розвязки всіх трудностий і непорозумінь.

Нема тепер на світі людської інституції, яка булаби в силі надати кодекс міжнародних прав, обовязуючий всі народи; але є інституція Божа, що належить до всіх народів і висша понад всі народи, яка через установу Христа і своє Боже нісланництво є покликана до хоронення святости прав народів, а сею інституцією є Христова Церков!

З цего слідує, що правдивий мир, мир Христов, є немислимий в державах і народах, як не буде знання Христових засад, заховування Христового закона і послуху для Христових заповідий так в життю приватнім як публичнім, — як Христова Церква не буде могла виконувати свого Божого післанництва.

У тім як раз лежить »Царство Христове« на землі. Тоді доперва царствує Христос в умах **поодиноких людий** через науку, в їх серцю через любов, в їх життю через заховування Його закона і наслідування Його; — цар-

ствує **в родині** через святість і нерозривність подружа через батьківську повагу і послух дітий на взір Дитяти Ісуса в Назареті; — царствує в кінци Христос **в суспільности** через узнання найвисшої власти Бога, від котрого як від жерела всьо зависить, і власть другим приказувати і обовязок слухати. Царствує тоді Христос, коли Христовій Церкві признасть ся в людській суспільности це місце, яке їй Він сам призначив, коли її установив товариством совершенним і у своїм порядку найвисшим, та дав їй власть бути учителькою і провідницею всіх инших товариств.

Правдивий отже Христовий мир не може мати вігде місця лишень в Христовім Царстві, і тому то ми працюючи над направою Христового Царства на землі, будемо рівночасно найуспішнійше помагати працям над позисканнєм сталого мира.

До сеї цїли зміряли Папи Пій X і Венедикт XV, сю працю і ми з Божою помочю дальше будемо вести. До сеї праці з нами завзиваємо всіх, а передовсім вас, що єсьте Духом Святим поставлені для правлення Божою Церквою.

Свят. Отець висказує відтак признання всім за їх труди і працю дотеперішну над поширеннєм Божого Царства на землі, через піднесення почитання Преч. Діви Марії, Пресв. Евхаристії, Пресв. Серця Ісуса, через Апостольство Молитви, добрі часописи і книжки та численні діла милосердія, — а в особенности через сю святу борбу, в якій на ріжних місцях так мужно видержано за святі Божі права родини і Церкви що до науки і виховання молодіжи. Поручає Епископам подати свому клирови до відома, що всі гі його подвиги найшли в Нього оцінку з високим узнаннєм, та заохочує до дальшої праці, щоби через все тіснійшу лучність зі своїми Епископами весь клир був у все тіснійшій лучности з Ним і з Христом.

Висказує дальше признання монашому клирови, що через життя в обітах, молитві, праці і самопожертвованню старає ся о позискання небесних скарбів і в сей спосіб працює мужно над поширеннєм Христового Царства.

В кінци зазначує великі заслуги тих світських вірних, що в лучности зі своїми священиками і епископами апостолують в Христовім Царстві для поширення єдности віри

і любови ближнього, називаючи їх за се словами св. Апост. Петра (І, 2, 9): родъ избранъ, царское сщеніє, языкъ стъ. Зазначує однак рівночасно, що у тій співпраці духовенства зі світскими замічаєсь і богато зла, яке вкрало ся там через відступлення від точного перестерігання науки і приказів Папів Льва XIII., Пія X. і Венедикта XV.; тому закликає всіх до відновлення життя в дусі католицької віри, яка одна може захоронити нас перед блудом, а поручає звертати увагу на першім місци на молодіж, що приготовляється до священичого стану.

Дальше висказує Свят. Отець свою надію і горяче бажання, щоби через молитви всіх вірних сповнило ся Христове пророцтво: И гласъ мой услышатъ и будетъ єдино стадо и єдинъ пастыръ (Йоан 10, 16). Радіє з тото, що майже всі держави світа звернули ся в послідних часах до Апост. Престола, щоби з ним затіснити або відновити звязь згоди і приязни, — боліє однак над Італією, коли не бачить у тім численнім товаристві своєї дорогої вітчини. Не може однак не ствердити, що Італія нарушує дальше запоруку свободи, яку признано Голові Церкви і самій Церкві, і тому, в обороні прав і поваги Апостольсвкого Престола закладає Свят. Отець поновно протест проти сего стану, сподіючи ся однак, що милосерний Бог змінить його в недалекій будучности для тим успішнійшого поширювання Христового Царства на землі.

В кінци Свят. Отець уділяє всім вірним своє Апостольське Благословенство.

Ч. 71/орд. Поручення Всеч. Духовенству взяти за основу великопостних проповідий предмет порушений в повисшій Папській Енцикліці.

Поручає ся Всечесному Духовенству в надходячім великім пості узгляднити в великопостних науках найновіщу папську енцикліку, так щоби вірні почули цей відзив Св. Отця. Можна заподати в **осібних** проповідях порушену тему Св. Отцем про цей великий занепад серед нинішньої людськости, його причини та середники які могуть принести справжний лік на ці сумні відносини. Всч. Отці могуть довільно опрацювати великопостні проповіди на повисші теми і в цей спосіб заподати приступно своїм вірним голос Св. Отця звернений до цілого світа.

Ч. 72/орд.

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ

БОЖОЮ МИЛОСТЮ І БЛАГОСЛОВЕННЯМ СЬВ. АПОСТОЛЬСЬКОГО ПРЕСТОЛА ЕПИСКОП ПЕРЕМИСЬКИЙ, САМБІРСЬКИЙ І СЯНІЦЬКИЙ

Всечесному Духовенству і всім Вірним Епархії

Мир і Архієрейське благословеннє!

Теперішний Святійший Отець Папа Пій XI видав недавно пастирське послання до Епископів цілого світа. В сьому свому посланню обговорює докладно сі сумні часи, які ми всі вже від кількох літ переживаємо. Згадуючи на цю страшну довголітну війну, застановляє ся Святійший Отець над єї страшними, погубними наслідками, що тяжать ще тепер над людскостю. Пошести, голод, спустошення, нужда та занепад під кожним зглядом. А вже найдітклившим наслідком це моральний занепад серед широких верств населення у поодиноких народів. Брак взаїмної любови, самолюбство, змагання поліпшити собі бит неправними способами, ріжнородні проступки, моральний занепад серед родин, зіпсуття обичаїв, жадоба наживи, занедбання обовязків зглядом Бога і свого ближнього, так що людскість місто поступити наперед у добрім, завернула значно взад і посунула ся аж до жорстокости. Людина людині стала не братом по Христовій заповіди, але завзятущим, непримиримим ворогом. Один змагає до поневолення другого, щоби коштом його придбати як найбільше дочасного добра, не зважаючи на се, що таке добро то кривда і несправедливість. А з усім тим злучене нехтовання, маловаження вічних надприродних дібр, вічного життя, та спасення душ.

Серед такого стану надармо бореть ся людскість з цими тяжкими моральними та матеріяльними ранами, завданими довголітними війнами, надармо бажає лучших часів виздоровлення із ран, справжнього мира та спокійнійшого життя. Нинішна людскість може сказати о собі словами старозавітнього пророка: Ждахомъ мира и не бяху благая. (Єр. VIII, 15).

Застановляючи ся над цими невідрадними і сумними відносинами, що панують в нинішних часах серед людий,

хоче Св. Отець заподати спосіб направи того зла, що так глибоко і широко вкорінило ся.

Таким цілючим середником до загоєння тих тяжких ран, які терпить тепер людскість, це Христова Церков. На Неї вказує Св. Отець. — Всяке зло, яке находить ся тут на землі, це наслідок гріха. Проти зіпсутої людської природи первородним гріхом і його всіх погубних наслідків приніс нам Христос Спаситель небесні середники, надприродний лік, що його віддав своїй св. Церкві. Одинокий лік і на ті рани, що їх спричинила довголітна війна, які мають свою первісну причину в грісі, має св. Церков.

Церков Христова, це видиме Царство Його. Основою того Царства не слабі і хиткі людські закони, але Христові закони, Його Божественна наука з усіма спасенними середниками. А всі ті спасені середники всю свою науку про гідність і призначеннє людське, про взаїмні відносини людий, про обичайність, про християнську родину, про любов ближнього, про терпеливість, покору, любов ворога і многі инші високі християнські чесноти, передав Христос своїй Церкві і поручив їй голосити, розділяти всі ласки, які сам вислужив у Бога, та ширити Його Царство між людьми. І до нині Церков свята по приказу Христа голосить ту саму науку, ширить то саме Царство між людьми, що його заснував сам Христос. Він навіть сам нерозлучно перебуває з нею і буде перебувати, як це заповів аж до кінця світа.

Серед того великого занепаду в нинішних часах голосить св. Церков Христова невтомимо Його науку про величне Духове Царство Христове, про закони які обовязують в Його месіянськім царстві, про ті знеслі блаженства того царства, що суть доступні для всіх живих членів в великій мірі вже тут на землі. І серед найсильнійшого брязкоту оружжа, серед громоту армат, палахкоту огня, людського зойку і сліз, несеть ся всегда могутний наклик св. Церкви до Христового мира і його небесного блаженства: »Блажені миротворци.« (Мт. V, 9).

Церков св. голосить страшну і головну правду про безсмертність душ людських, про вічне позагробне життя і ставить перед очи всім зненавидженний в теперішних часах заклик Христовий: »Ищите же прежде царствія Божія« (Мт. VI, 33). Накликає св. Церков кожну одиницю,

кожну родину, кожний нарід, всю суспільність, що не грубий матеріялізм, не нажива, убіганнє о земські добра, не розкоші, але друге позагробове, вічне життя, це перша і найважнійша справа, якій всі инші мусять підпорядкувати ся.

Церков св. серед безлічи ложних погубних наук та насьмішок недовірків ставить вірним всегда перед очи всі ті прекрасні чесноти, що є вицьвітом Христової науки та привдиво Христіянського життя.

Вона учить про християнську покору і терпеливість, милосердя і вирозумілість, чистоту і уміренність, самовідречення і любов ворога, про ті чесноти, що їх так людство тепер занедбало.

Та крім цьої науки, що її голосить св. Церков всім вірним, розділяє Вона заслужені ласки Христом Спасителем між всіх вірних доброї волі, що приступають до св. Тайн Христових.

Тут знаходять всі вірні ту небесну поміч в практичнім сповнюванню Христової науки, тут освячують ся і стають тя дітьми Божими на землі. І нема такої сили на землі, якаби змогла відобрати вірному, що усвячений св. Церквою став ся дитиною Божою, того щастя, того внутрішнього спокою, того блаженства, яке сам Христос запоручив всім членам свого царства.

Таке щастя відчуває кожна освячена св. Церквою **одиниця**, бо в її душі царствує сам Христос. Така душа спокійна і щаслива, бо вона відчуває, що з нею нерозлучно Христос. Вона не глядить заздрісно на чуже добро, не смутить ся добрим поводженням другого, але бажає йому добра, вона не упадає на дусі і серед найтяжших допустів, бо вона любить терпіти для того Христа, що є нерозлучно з нею. Така освячена душа не причиниться нічим до ніякого заколоту і непорозуміння та нарушення мирного життя з своїм ближним.

І родина освячена св. Церквою стає ся щасливою як кожна освячена одиниця. Бо і в ній царствує Христос Цар мира. В такій родині діти радо слухають своїх любячих родичів, родичі люблять свої діти. Одно другому радо прощає, радо помагає, у них нема ні сварки ні заколоту, у них приязнь з сусідами, бо вони відчувають коло себе самого Христа.

Тай **громада,** яка складає ся з самих освячених родин є щасливою громадою. В ній також царствує Христос. Там бережеть ся його святий закон, там любов взаїмна, мир між людьми. Там радо спішить один другому з помічю, там нема шкоди ні в полі ні в городі, ні на подвірю ні в коморі, там тверезість, побожність і богобоязливість, бо в такій громаді всі відчувають, що у них царствує сам Христос. І як що цілий **нарід,** ціла **держава** складалаби ся з таких освячених одиниць, родин та громад, то весь нарід, ціла така держава булаби щасливою, подібно як чує ся щасливою освячена одиниця, родина чи громада. В такім народі не булоби тих самолюбних членів, що гонять за наживою із шкодою для других, усталиби ті погубні пристрасні взаїмні поборювання, що наносять велику руїну для загалу, не сталоби навіть цих ріжнородних партій між якими непроходимий провал, бо всі вони знайшлиби легко взаїмне порозуміння і зєдинення до мирного пожиття в Христовім законі.

В кінци і ціла **людскість,** як що далаби ся справді освятити Христом запомічю Його св. Церкви, відновилаби ся і сталаби мов не та сама людскість. Колиби всі народи схотіли заховувати в практиці Христову заповідь о любві ближнього, то усталиби погубні війни, пролив людської крови, взаїмне наношування великих руїн і безнастанна ворожнеча.

Церков Христова з своєю наукою і своїми освячуючими середниками, що походять від самого Христа Господа може виключно подати правдивий лік для всего людства, що так низко занепало серед теперішних часів. Святий Отець в своїм посланю вказує на це.

Як що одиниці, поодинокі родини, громади, народи і вся людскість бажає підйому зі свого важкого занепаду, як що хоче відродженого життя, добробиту і мира серед людий, то мусить запанувати в світі, в Його Церкві, се є в Христовім Царстві — Христовий мир! Обновити Царство Христа черєз Христовий мир — то клич теперішнього Св. Отця Пія XI.

І Я побожні Дієцезани як Ваш душпастир — Епископ переказую Вам той клич Св. Отця. Нехай між вами всіма в ваших душах, в ваших родинах, по ваших громадах і в цілім нашім народі запанує Христовий мир. Зєднаймо

ся всі в Христовім Царстві, в Його св. Церкві католицькій а »будетъ єдино стадо, и єдинъ Пастырь« (Йоан. X, 16).

Заносім горячі молитви до Христа Спасителя, Царя мира і любви, щоби все людство обновлене Його законом стало живим членом Його св. Царства мира і любви.

Благодать Божа зі всіми Вами. Амінь.

Дано в Перемишлі дня 5. лютого 1923.

† ЙОСАФАТ
Епископ.

Цей лист належить відчитати в найблизшу неділю по його отриманню підчас Служби Божої місто проповіди.

Ч. 20/пр.

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ

Божою милостю і благословенням св. Апостольського Престола Епископ Перемиський, Самбірський і Сяніцький

Всечесному Духовенству світському і монашому Нашої Епархії Мир і Благословеннє!

Свідомі строгої відвічальности перед Всевідучим Богом за належне сповнювання обовязків з управою так розлогої і численної Епархії як Наша, злучених, Ми заіменували в нинішнім дни Високопреподобного і Всесвітлійшого Отця Д-ра Константина Богачевського, Соборного Крилошанина Перемиської Катедральної Капітули Нашим **Ґенеральним Вікарієм,** даючи Йому всі відпоручення і повновласть заряджувати і робити в Епархії все те, що до уряду Ґенерального Вікарія по приписам канонічного права і звичаю належить, постановляючи рівночасно, що все те, що Він силою даної Йому власти зарядить і зробить, буде мати таку саму важність і силу, як би се Ми самі зарядили і зробили. Глубоке теольоґічне знання ВПр-ого і Всв-ого Д-ра Конст. Богачевського, Його досвід у веденню церковних справ, солідні чесноти та Його загально звісна незвичайна ревність в працях для слави Божої і спасення людських душ, є для нас запорукою, що уряд цей Ми зложили в руки достойного Божого слуги.

Подаючи це до відома Всеч. Духовенства світського і монашого, поручаємо висше згаданого Нашого Помічни-

ка як Нашого Ґенерального Вікарія узнавати, Йому, як Нам самим, у всіх справах Епархії повинувати ся і до Него з належною, церковним правом приписаною пошаною відносити ся.

Нехай Всевишній Господь, через молитви усего Всеч. Духовенства, о котрі усильно просимо, — подасть новоіменованому Ґенеральному Вікарієви щедру поміч у всіх Його тяжких обовязках, щоби цей уряд, від так довгого часу в нашій дієцезії необсаджений став жерелом нового обильного благословенства для усеї Нашої Епархії.

Дано в Перемишлі дня 15. січня 1923.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Ч. 73/орд. Розпорядок що до постів в р. 1923 аж до Великого Посту в р. 1924.

Еп. Ординарят пригадує, що до постів відносять ся на дальше приписи провінціонального Синоду львівського з 1891 р. Однак з огляду на теперішні тяжкі обставини позволяємо Всеч. Духовенству і Вірним на мясні страви через цілий рік 1923/4 аж до слідуючого Великого Посту у всі дні крім серед і пятниць, Навечерія Різдва, Усікновенія Чесної Голови св. Йоана Предтечі, Воздвиження Чесного Христа і цілої страстної седмиці.

Де заходилаби конечна потреба дальше ідучого розрішення, там уділяємо Всеч. ОО. Душпастирам, Катихитам і Сповідникам власть, по совіснім провіренню причин, розрішати і на висше застережені дні, з виїмком св. Вел. Пятниці.

Особи користаючі з розрішення, відмовлять приписані молитви.

На пасхальну сповідь визначуємо час від першого понеділка св. Великого Посту, аж до Празника Пресвятої Тройці. Всеч. ОО. Душпастирі і катихити доложать всіх старань, щоби приготовити всіх як найлучше до достойного приняття св. Тайн.

Пригадуєтся, що в св. Велику Пятницю уділяє ся св. Причастіє лише хорим.

Дотично задержаних гріхів відсилаємо Всч. Отців до інструкції св. Конгрегації Офіціюм з д. 13. липня 1916 р., якої зміст подано в тутешнім розпорядку в дня 3. лютого

1917 р. ч. 696 (Вістник Перемиськоі Епархії з р. 1917 ч. IV. ст. 59). Всч. Отці Душпастирі мають на час Великодної Сповіди власть розрішати від чотирох гріхів задержаних в нашій Епархії і власть привертати утрачене право petendi debitum coniugale в спосіб, як це було оголошене в Епарх. Відомостях з р. 1921 ч. I. стр. 12.

Рівнож подаємо до відома, що в катедральній церкві в Перемишлі в страстний тиждень не будуть могли священники обслужити вірних з чужих парохій.

Всі ті зарядження подадуть Всч. ОО. Душпастирі згл. Катихити в відповідний спосіб до відома своїм вірним.

Ч. 75/орд. Конкурс на посаду соборного крилошанина.

При перемиській катедральній капітулі є необсаджена посада соборного крилошанина. Отсим розписує ся конкурс на сю посаду до д. 31. марта 1923 р. Безженні священники або вдівці, що хотілиби о сю посаду старати ся, мають по порозумінню з Епископом Ординарієм предложити Иому лично відносні подання з потрібними залучниками.

Ч. 76/орд. В справі голодуючих на Україні.

Святійший Отець Папа Пій XI. звертає ся до всего світа з отсим закликом: »Кождому, який милосердить ся над погибаючими від голоду безчисленними дітьми тай подає їм допомогу, уділюємо заздалегідь з вдячного серця Наше благословення і умильно молимо Господа, щоби Він обильною благодатю за сю щедрість нагородив«. Дня 25. липня 1922 р. візвав Намісник Христа все людство, щоби нести поміч Росії та Україні. Страшний голод заглянув в очі многих міліонів дітий. Перед нами найбільша катастрофа, яку записала всесвітна історія. Плодовиті українські землі стали пустинею. Нарід їх покидає, родичі лишають свої діти. Сильнійші утікають в урожайні околиці — оружна сила не допускає їх туди. В осени їдять траву, кору, гусениці і хробів; в зимі солома — се одинока пожива а місцями також трупи людий. За сим ідуть хороби, пухлина, повне обезсилення і найстрашнійше, найтяжше, повільне конання серед великих мук при повній свідомости. Щасливі хиба ті, що на тиф або холеру умирають.

А інше їх много: десятки тисяч; многі з них на улици падуть. Під покровом Пречистої Діви зачав се велике діло помочи нещасним Святійший Отець. Бог благословить. Зорганізовані численні кухні розвивають широку діяльність. Поклик Папи находить всюди вдячний відгомін. Датки з усего світа пливуть обильно.

І ми возьмім живійшу участь в тім ділі любови, тим більше, що це прецінь діти нашого народу.

Сей поклик Всеч. Отці подадуть до відомости вірних, заохотять їх до обильних жертв, а зібрані гроші пришлють до Консисторії. На ту ціль заряджуємо відправити Акафіст д. 11. марта с. р. н. ст. в неділю хрестопоклонну і рівночасно перевести збірку поміж вірними, яку відтак перешлемо до Апост. Столиці.

Ч. 77/орд. В справі поновного осудження товариства „Єднота“.

Конґреґація св. Офіціюм з д. 14. червня 1922 р. кинула клятву, задержану Столиці Апостольській, на всіх священників членів чеського, забороненого, товариства »Єднота« — як що до двох тижнів не піддадуть ся рішенню св. Престола. Також часопис тогож товариства »Єднота« осуджений, а його читачі підпадають в особливійший спосіб задержаній клятві.

Дня 8. падолиста 1922 р. поіменно і лично виклято свящ. Ксавера Дворжака і Людвика Сватош, двох членів управи т-ва »Єднота« і наказано всім вірним, їх уникати.

Ч. 78/орд.

Всеч. ОО. Декани звернуть пильну увагу на се, щоби всякий брак душпастирів по парохіях дотичного деканату приміром: з причини недуги, смерти, відсутности, старали ся доповнити в порозумінню з сусідними священниками, а про саму справу і видані зарядження негайно повідомили Еписк. Консисторію.

Ч. 79/орд.

Пригадуєть ся Всеч. О. шкільним Ординаріятським Комісарам, що вони обовязані дізнавати ся про стан релігійно-моральний всеї молодіжи — і тої, що до школи не хо-

дить — і о сім в своїх річних звігах повідомляти Еп. Консисторію.

Ч. 99/орд. Речинець конкурських іспитів о душпастирські бенефіції і іспитів з доґматики, моральної, і церковного права.

В днях 8 і 9 мая і 16 та 17 жовтня с. р. будуть відбуватися конкурсові іспити о душпастирські бенефіції.

Кандидати бажаючі приступити до іспиту конкурсового, мають внести свої прошення о припущене до іспиту через свої Уряди деканальні в веснянім речинци найпізніше до 15. цвітня, а в осіннім речинци найдальше до 20. вересня.

Іспити з доґматики, моральної і церковного права будуть відбуватися в днях 10. мая і 19. жовтня цего року.

До іспиту з доґматики мають явити ся священники, що приняли св. Тайну Священства в р. 1922 і сі з р. 1921, котрі його до тепер не зложили. До іспиту з моральної (о засадах, о заповідах і о св. Тайнах) приступлять священники, висвячені в р. 1921 і прочі завізвані до него в попереднім році, які ще його не зложили.

Іспит з церковного права мають складати священники, що приняли св. Тайну Священства в 1920 р.

Священники, котрі складають висше згадані іспити з доґматики, згл. моральної або церковного права, мають до дня 15. цвітня ц. р. повідомити Еп. Ординаріят, в котрім речинци бажають приступити до одного з висше згаданих іспитів. Звертаєть ся однак увагу, що священники зобовязані до двох іспитів, мають один іспит зложити на весну, а другий в осени.

Ч. 88/орд. Датки на духовний семинар.

Пригадує ся Всеч. Духовенству поновно на наш духовний семинар і його запотребовання. З прикрістю мусимо це піднести, що єще доси в великій части Всеч. Духовенство залягає з назначеними датками особливо з датками в натурі.

Майже нич не зложили доси отсі деканати: височанський, динівський, дрогобицький, жукотинський, лучанський, мижанківський, старосільський, судово-вишенський і сяніцький.

Дуже мало зложили деканати: балигородський, белзський, буківський, грибівський, горлицький, куликівський, ліский, лютовиський, мостиський, підбужський, порохницький, риманівський, сокальський, старосамбірський і яворівський.

Взиваєть ся цею дорогою дотичне Всеч. Духовенство о чимскорше вирівнання залеглих датків, так як ціль їх є перворядної ваги.

Підводи для душпастирів-катихитів.

Кураторія Львівського округа шкільного повідомила п. д. 21/12 1922 ч. 41635 І. Л. Епископський Ординаріят, що видала до всіх Рад шкільних повітових розпорядження, щоби для забезпечення науки релігії в школах народних вставляли до буджетів Рад шкільних місцевих відповідні квоти на підводи для оо. душпастирів в ціли доїзду на науку релігії до шкіл поза місцем осідку.

Кураторія поручає понадто також інспекторам шкільним по можливости давати коні службові оо. душпастирам для доїзду на науку релігії.

Звертаючи увагу оо. душпастирів на се розпорядження, Еписк. Ординаріят надіє ся, що всі они будуть правильно уділяти науки релігії у всіх школах і що тілько в дуже рідких случаях будуть просити о міссію в тім ділі для учительських сил.

Ч. 172. О орґанізації Рад сирітських.

З покликом на туг. розпорядок з дня 17. січня 1907 Ч. 7128 (Ч. І. Вістник Епарх. з 1907) з дня 12. червня 1912 Ч. 3560 (Ч. VI. Вістн. Епарх. з 1912) і з дня 27. січня 1913 Ч. 475 (Ч. І. Вістн. Епарх. з р. 1913), Еписк. Консисторія звертає увагу Всеч. Духовенства на подані там постанови нормуючі круг діланя громадських рад сирітських і в наслідок відозви Президії апеляц. Суду у Львові з дня 9. грудня 1922 Ч. 41.609 поручає як найгорячійше всему епарх. Духовенству, щоби з цілою енерґією попирало діяльність судів опікуньчих в виконуванню опіки над малолітними і як найревнійше занималося всіми справами порученими гром. радам сирітським, яких всі духовники зі свого уряду душпастирського є членами без вибору.

Опіка над сиротами і малолітними, охорона їх перед визиском і покривдженєм, перед надужитєм прислугуючих родичам, або опікунам і кураторам прав, перед занедбанєм їх удержаня або догляду, установленє відповідних опікунів, або кураторів, чуванє над морально-релігійним вихованєм малолітних і вибір для них відповідного заняття, се часть душпастирської праці кождого пароха. Сповненєм сего акту діяльної любови для тих найбіднійших в кожній парохії зєднає собі кожний душпастир великі заслуги перед Г. Богом, а вдячність і узнанє серед цілої суспільности. Кождий проте душпастир, знаючи місцеві відносини най буде в своїй парохії по бажаням Церкви душею і провідником у закладаню, організації і веденю ради сирітської, яка є посередником межи судом опікуньчим і надкуратерлярним а сиротами, і малолітними і їх опікунами і кураторами.

Всеч. оо. декани поставлять сю справу на порядок дневний найблизшого деканального собору в цїли еї обговореня і належного виясненя.

Ч. 80/орд. В справі предплати „Епарх. Відомостий" на р. 1923.

Взиваємо Всеч. Отців, щоби зложили предплату на »Епархіяльні Відомости« за р. 1923 в сумі 5.000 Мп. Як що при кінци року бувби недобір, то попросимо о его вирівнання. Застерігаємо собі, що, як хто з Всеч. Отців спізнить ся з присиланнєм гроший, доплатить в міру спаду вартости польської марки.

ХРОНІКА.

Іменовання:

о. Камінський Іван п. в Залісю і декан Лежайський тит. Радником Еписк. Консисторії.

о. Панасевич Дмитро п. в Балигороді — мдеканом Балигородським.

Крилошанські відзнаки одержали:

о. Гасько Людвик п. в Малковичах.
о. Ґоцкий Володимир п. в Колоденци.
о. Купнір Николай п. в Волчищовичах.

Канонічну інституцію одержали:

о. Боднар Володимир — Кропильники.
о. Коленський Володимир — Поляни.
о. Шерстило Ілія — Липовець дек. Люб.
о. Раставецький Щасний — Гребенне.
о. Ничай Стефан — Сілець белз.

Померли:

о. Пасічинський Кирил п. в Мокрянах малих 3/12 1922.
о. Ковальський Іван п. в Ваневі 3/1 1923.
о. Хомишин Максим п. в Потоці великім 6/1 1923.
о. Савула Теодор п. в Дмитровичах 6/2 1923.

Душі їх поручаємо молитвам Всеч. Отців.

† ЙОСАФАТ
ЕПИСКОП.

о. Стефан Мацюрак
Канцлер.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишли.

— Перемиська гр.-кат. Епископська Консисторія. —

ДРУК.

Всеч. гр.-кат. парохіяльний Уряд

в ______________________

п. п. ______________________